

עין משפט
נר מצוה

בְּזֶה אֵלֶּיךָ מִיָּד מִלֵּב
קִיֵּם הַלְלָהּ וְ:
בְּזֶה דָּשָׁט הַלְלָהּ וְ:
בְּזֶה הָ מִיָּד סִיֵּא מִלֵּב
מַעֲשֵׂה קִרְבָּנוֹת
הַלְלָהּ יִשְׂרָאֵל:

רבינו חנואל

פסח מצרים נהג לילה אחד וכן מצוה והוא הדין לפסח דורות. והיטוב ממצרים אינו נהג אלא יום אחד, שנאמר לא יאכל חמץ היום אתם יוצאים, וחמץ פסח דורות נהג כל שבעה שנאמר שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם.

ה'תשנ"ב) א"ר יהושע שמואל
שנמותר הספס קריבה
ותמרת הפסח אתה קריבה
ואין ל' לפסח אמר ר' פסח
קריבה אני אמר פסח
שנמצא קודם שחיטתו וכו'.
והוא ר' קאמר רבי יהושע
הנחות הפסח ל' שנה
פסח, אתא לאשמעינן
אדאיתא פסח פסח ל' דל'
קריבה שלמים, איהמר
קריבה אמר זה פסח
רבי עקיבא במשנתו מי
שנבד ספח והחישו את
ל' דל' הפסח אצל

הפסח שהפריש ירעה עד
שיתאבב וכו', ואם אחר
שחיתאבב נמצא יקרב הפסח
שנמצא נשמוץ שלמים
כיו בשעה שנמצא כבר
יתאבסו בעלים ומתחיל
שפסח מעליו וכן
מתמורתו. ר' יודא אמר
שמתנו שנמצא קודם
הצחצו, והאי דמתני קודם
שחיתאבב קודם שן שחיתא
הוא, ועלתה כתנא. אחר
הפסח יביא שלמים וכן
מתמורתו, אמר רבה לא שנו
יביא שלמים וכן מתמורתו,
אלא כפסח שנמצא אחר

שיטות הפסח שהשיט
בין שאברו זה וחסמו
אין, על שלמץ ארס
שכבר יצאו העל'ים בסס
ששחוט. אבל אם נמצא
שחוט שחיות והוימי
קודש דחויק תמורו מכ
אחא.
קודש דחויק שחוט קוד
פסח צמנו שחוט קוד
שחיות דחויק מלהק
לחיה כעצמו דחויק קאי
הבא כמחן מנח קודש
לחיה [חא] לנכח ל
קרבא שלים על צמיו
השפל ערין מן העיקר.
ואחבם עליה אבי כשב
כש תל ארס
לחיה תמור הפסח
שחוט. ושני לחיה לעולם
שחוט ארס שחיות

המיומין בו אתר שחיטה רואה
קורבן מתורתו שלמים
ואת דאמתו של שלמים
שעל יגורו ולא בעי
אין חני ומי קורא
אסמכתא בעלמא הוא
אינא דמתינא לאה דרבה
ארישא הפסח שנמצא
קורבן שחיטה הפסח יצא
ימינו אין המתורת הרבה
אשר רבה לא שני אלא
שנמצא קורס שחיטה
המיומין הוא (התורה)
שחיטה. ואתר שחיטה
מכאן קורסיה דחיה איתא
ולכן לא קרבה, אבל
שנמצא קורס שחיטה המיומין
בו קורס שחיטה. אמרי
אין קרבה שלמים. אמרי
שנמצא אין קרבה שחיטה
קורסיה בפסח שנמצא
אין דחיה להקרב מיומין
לאח מיו להקרב לא
לעשה ומתוכי להקרב אבוי

צו:

קודם שהיטת הפסח ירעה. וטע
רש"י ואפי' רב דאמר אין
יוחנן צ"ל שני שעירי (יומא דף סד.) היי
בגון נטמאו צעלים או שמשכו ידיהם ו

וְקָדְשִׁים (דף 17.) דל"ר יוחנן בהמה
של צ' שותפין הקדיש תמיד וחזר
וקדשה והקדיש תמיד קדושה ואינה
קריבה מאסו נדחת בתחלה כשהקדיש
תמיד ודמק עלה ש"מ בעלי חיים
נדחין משמע דרב פלוג ו"ל כיון
דדרך הקדש דמי לה לא מיקרי כל כך
דמיו בידים ובתוספתא (פ"ט) פליגי
רבי יוסי ורבנן אחיה מהן יקריב
לפתחלה ומימייה דב' שני שעירי
(ומעט דף 17.)

קמ"ל דאיבא תמורת תשבת דלא קרבה. דקבע לה מלות
ואו שמיטה דס"ד ללא קבע הואיל
והאימור הוקדשה ואין דעמו עליה
לשחותי לשם פסח קמ"ל דלפניו
הי קבע על ודאי תמצה דס"ד
הואיל ואינה קריבה לעולם לשם פסח
ומתחלתה שלמים היא קמ"ל ומתוך
פס"י דפי' אלא אף היא נקבעת
בפסח ונזדה משמע סבור שלפי
האמת דאיהא לפסח:

וְשִׁלְמִים הַבָּאִין מִחֻמֵּת הַפֶּסַח.
לפי אותו לשון דפירש
בשולחן ערוך דהק' שלמים היינו חגיגה
ו"ד אין לחוש מה (ש)פירש בלל
בדרם (דף ע"ג: ד"ה למד) שלמים
הבאים מחמת פסח בפרק כל הפסולים
והשם ק"ו. היינו מומר פסח דהא
בדאיתא פסח כדאיתא: ואם יז
האומר הענין. פירש ריב"א מדלג על
החוקי נהדי כגש אלף הספיק הענין
ויכתבו לבדו ולא שיהי בו כלום
אלא דלא כתיב היה אליה להי
במחנה למעוטי מתורה אליה:

שחיטה לא לעולם שנמצא
אסמכתא בעלמא אלא קרא
לאלוהי כשהוא אומר אם
כשמת פסח לכל מצות של
כשהוא אומר ואם עו הפס
איכא דמתני לה ארישא
שישטאב וימכר ויביא דרמי
אלא שנמצא קודם שחיטה
שחיטה והמיר בו אחר שחיט
שחיטה מירי דחוי ליה מירי
כשב מה תלמוד לומר לרבו

ותמורה קרבה אלא שנמאס אחר שחט
אזנה קריבס שהרי מבח קדושה דהיה
השם קדוש דהא כתיב לעיל מיהא אל
באן אלא כש: למס לי קרא. הא מותר
לעיל ק"ט: ותמורתו כ"ט דקריבס ק
אל קדושה קדש שחט: כש. ק
שם אלה מביא עם האמוריין בשלמ
אבל פסח אמוריין גופייהו לא כתיב
המזבח קרבתו שבויר לא הוכחה
בך שמעתי: לכל מלות. מלות שלמים
שמעתי: יורק קל רצו: ואז. הפסח
ועוהו ובה הכתוב והפסקו ולמד על
השר ממקום שהליות יעוהו היא
ותמורתו דהיה לא שנמאס קודם
ותבע: אבל השר בו אחר שחט.

מה ת"ל אם כבש לרבות הפסח שהרב שלמים

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

ואלא אחמץ. דאסער חימונ' דקחני מחני' בפסח מזרים א ליילא אחד ופסח דורות נהג לא יאכל חמץ היום. וסמין

ח מצרים לילה אחד
סי הגלילי אומר מגין
מוצו נוהג אלא יום
מגין וסמך ליה ²היום
לילה אחד והוא הדין
לל היום ופסח דורות
תני' ³א"ר יהושע
קריבה ותמורת פסח
פרש א"ר עקיבא אני
קודם שחיטת הפסח
יומכר ויביא בדמיו
שחיטת הפסח קרב
מ' ולימא פסח קרב
קמ"ל אדיכא תמורת
מדר רבה אמר ²קודם
שנינו רבי זירא אמר
זות שנינו ולרבי זירא
הפסח אימא קודם

תנאי הפסח שנמצא
היה שחיטה יקרב ר"א
ללאחר הצוץ יקרב:
אם שלמים וכו': אמר
שנמצא אחר שחיטה
אבל נמצא קודם
שחיטה תמורתו ככה
ולא קרבה איתביה
ל"א אם כשב לרבות
הפסח שקרבה שלמים
אחר שחיט' והכריז
למה לי קרא אלא
הוא דהכריז ר' אבהו

אחד שחיטתו וקרא
על לרבות את הפסח
שנתו ושלמים הבאין
עם ותנופת חזה ושוק
שאינו טעונה אליה
ותה הפסח ירעה עד
ומור ירבה לא שנו
אלא נמצא קודם
מאי טעמא כי קבעה
האיתחיה אביי אם
שקריבה שלמים

לא קודם שחטיה שהוא עצמו
ש'למים תביא אם יתירא הוא
אם תורם ואם עו קרננו מכלל
[דברים עז] דמותר הפסח אחר
ר שחטיה ואשמעין דאש"ג
רוב ואם עו מכלל דעד הש
תביא (ס ז) את כל חטני רוב
מחוי דרמס מורוק ואת חלכס
מחמס פסח. מותר פסח כגון
ויס עיסקן. לשון אחר הבין
נחפשהר אליה דכחסי האליה
אליה שלה לחמזה. יס חמר
סואיל ואין לו: איכא דמחסי.
דמי שחטיה דמחיו לתרוב
קריבס שהרי לא נדחית:

תגנית י"ד בייסון, שא" (ג'ל שא"ס) היחס

[illegible][illegible]

ואשמוענין דאסלייז איז אבוד בשעת
הצלות אס נמאץ קודם שחיות השי
הוא נקבע ונדחה הוואל ונדחה
האשמוענין לפרק: **קודם חלות שנינו.**
ששעת חלות היא הקובעונו בשעת אס
נמאץ קודם חלות קבועיה חלות
ששעה רגא וזי לא אקריבי דחייא
בזבל נמאץ אחר חלות אפי' נמאץ
קודם שחיות אין כאן קביעות ולא
דחוי: **קודם שחיות.** של שני:
קודם חלות. ונמכפר באחר ירעה:
קודם חלות. ונמכפר באחר: **קודם:**
ששעתי אפי' ששעת שחיות השי

הרי הוא עומד כפינו: לא שנו.
 ומה אש"פ שמורנו לא נדחית בידים
 דמלי למיכתב כשב הוא מקריב. א"נ
 קרב השאם כשב אייר דלון קר ער
 (אות) קרב שלמאן כדאמן באלו דברים
 איזו לא קרב תמורתו קריב האיל
 כשב אייר: לאליה. דככל קרבנות
 ממנו את האילין וגו' ותשאם כאש
 בקייר. [במדבר] ה' הלך אלינו צריה
 תמורתו ופסח שנחכרו בעליו באחר
 תחמת פסח מניגת ארבעה עשר וזו
 יממה לעומת העזה ממקום שהכלית
 עז חן לו אליה וטעות היא בידים
 האיל לא שנו דרבה: לא שנו. שאף
 וזו הני שחי ראון ועומדים לפסח
 דלא חוי ליה. שעדיין לא הוקדש:
 יבול

גורם המסח מרובה. מביאין עמו שלמים כדי שיאכל

מסורת הש"ס

(א) לעיל ד' כח; (ב) זכרית
דף לו; (ג) זכרית דף ט.
מנחות דף פג; וקמן לז.
(ד) לפי הכרח לקמן דף
לז. צ"ל כאן אמר רבה
וכן הוא בר"ם, ה' בש"ס
ליהא יבייא שלמים, ו' צ"ל
פסח, ו' וס"א, ח' וצ"ל
שפיטשהו.

ה אור השלם

1. ויאמר משה אל העם:
זכור את היום הזה אשר
צאתם ממצרים במית
עבדים כי בחזק יד
הוציא יי אתכם מזה
הארץ ויאכל העמי:
שמות יג ג
2. היום אתם יצאים
בכורש האביבו:
שמות יד ד
3. אם קשב הוא מקריב
קרבתו והקריב אתו
לפני יי: ויקרא ג ז
4. ואם עז קרבתו
והקריבו לפני יי:
ויקרא ג יב

הגהות רב"ח

- (א) גמ' חמור רבבה לא
שטי: (ב) שם למאי חמור
לכדתניא בשב:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]